

[Guldberg.]

to første afsnit, så kan man konstatere, at hvis man i stedet for havde foretaget reguleringen efter de faktiske stigninger i priser og arbejds løn for montagebyggeriet i den pågældende periode, så var de to afsnit blevet 16 mill. kr. billigere, hvortil kommer, at man kunne have sparet prioriteringstab på det beløb. Det er realiteten. Det kan boligministeren da ikke gøre ved, for han har ikke sluttet den kontrakt. Det må da være det selskab, som har påtaget sig dette ansvar, der har foretaget den disposition. Men det, boligministeren gør, er kritiskløst at komme og sige: så må vi forøge boligstøtten over hele landet til alle mulige andre, også til dem, der ikke har bygget endnu, for nu skal vi dække dette tab. Der synes jeg nok, boligministeren tager sig et ansvar på, som vi andre med rimelig grund kan bebrejde ham at han påtager sig.

Endelig rejste boligministeren et spørgsmål om forvriddningen af kapitalmarkedet. Jeg brugte nu udtrykket i den direkte og normale betydning, at hvis man tager en del af den til rådighed værende kapital ud af kapitalmarkedet til finansiering — ikke tilskudsordninger og sociale ordninger og andre ting, men direkte finansiering — af særlige opgaver og til særlig lav rente, så er det sådan set lige meget, om det er til boligbyggeri eller til noget andet, så er det ganske evident, og det tror jeg ikke boligministeren vil bestride, at så forhøjer man renten på det, der bliver tilbage. Det gør man. Man kan selvfølgelig sige: ja, hvis man kan hale lidt mere kapital ind osv., men så er forudsætningen jo væk. Derfor er der tale om en forvriddning, og derfor er rentesikringsordningen i realiteten med til at forøge rentebelastningen og kurstabet både på det øvrige byggeri og på det, som vi skal være med til at dække over rentesikringsordningen. Det var det, jeg mente, når jeg sagde, at der er tale om en forvriddning. Jeg har ikke mere at føje til i mine bemærkninger til boligministeren. Vi kommer jo heller ikke længere.

Hr. Arne Larsen brugte udtrykket, at nu skulle vi se at få arbejdstøjet på, og jeg vil gerne sige, at det er jeg da enig i. Nu skal vi altså af med det her, og det er efter det princip, som jeg også nævnte i mit første indlæg, at der er ikke noget, der er så galt, at man ikke kan gøre det værre — for andre

skal klare det. Venstre har altså fremsat sit forslag. Jeg håber, at andre partier også vil gøre det, og jeg håber ikke, det skal være skyggeboksning nu i adskillige måneder, eller at vi skal vente på undersøgelser. Vi har masser af undersøgelser og masser af oplysninger, og der kan laves lige så mange til. Det er jo et politisk spørgsmål, og spørgsmålet er, om der er nogen vilje til at gå i gang med en forhandling. SF kunne jo hjælpe til, og det håber jeg, at både dette parti og andre vil, så vi kan få gang i en sådan debat, ved at vi hver for sig lægger vore forslag frem. Det er i hvert tilfælde det, der har været venstres formål, både under denne debat og under den, der vil komme inden så forfærdelig længe, når vort eget forslag skal til behandling.

Dahlgaard: Jeg har fire punkter her i anden — og forhåbentlig sidste — omgang.

For det første var jeg glad for, at boligministeren udtrykte enighed i et afsnit i mindretalsbetænkningen, som jeg selv anser for at være et af de vigtigste afsnit i denne betænkning. Det var dér, hvor det hedder:

„Ansvar for udlejningen af de almennyttige selskabers boliger kan ikke ensidigt pålægges staten. Det må i almindelighed påhvile de almennyttige boligselskaber selv og de kommuner, der er repræsenterede i de enkelte almennyttige foretagender, at vurdere, om der er behov for det byggeri, der sættes i gang.“

Det er vel desværre sådan, at den enighed, som boligministeren her giver udtryk for med hensyn til dette afsnit i mindretalsbetænkningen, har ikke præget de lovforslag, vi behandler. Det er ikke kommet til udtryk på nogen som helst måde, at det ansvar, som boligselskaber og kommuner selv skal bære, skulle give sig udslag i den måde, hvorpå omkostningerne ved fejlinvesteringerne skal fordeles på stat og kommuner, idet staten har fået alle efterregningerne. Men jeg forstår — i hvert fald tyder jeg boligministerens udtalelse sådan — at han er enig i, at i fremtiden må selskaber og kommuner deltage i at dække regningerne for fejlinvesteringer på en anden måde og i en anden grad, end tilfældet nu er i forbindelse med det opgør med det udlejede byggeri, der finder sted nu. Jeg synes, det er vigtigt at få slået fast, hvis det er forstået